

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: J. S., zastoupeného JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Pobialova 10, Ostrava, proti žalovanému: **Celní úřad Břeclav**, se sídlem Lidická 134, Břeclav, proti rozhodnutí Celního úřadu Břeclav – dálnice, ze dne 11. 7. 2003, čj. 3341-03/03-0223-01, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2008, čj. 29 Ca 296/2005 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Celní úřad Břeclav – dálnice (správce daně, žalovaný) exekučním příkazem ze dne 23. 6. 2003, čj. 3341-02/03-0223-01, nařídil exekuci příkázáním srážky ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady za pracovní příjem, důchodu, sociální a nemocenské dávky, stipendia apod. žalobce, podle § 73 odst. 6 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), k zaplacení pohledávky celního úřadu v celkové výši 1 824 715 Kč. Dále správce daně přikázal plátcí mzdy, aby poté, co mu bude exekuční příkaz doručen, prováděl ze mzdy žalobce stanovené srážky a nevyplácel sražené částky žalobci.

Žalobce napadl exekuční příkaz námitkou, které správce daně rozhodnutím ze dne 11. 7. 2003, čj. 3341-03/03-0223-01, nevyhověl.

II.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji usnesením ze dne 26. 5. 2004, čj. 29 Ca 306/2003 - 69, odmítl [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Krajský soud v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že práva a povinnosti žalobce již byly autoritativně určeny platebními výměry (ve vyměřovacím řízení), nikoliv v řízení vykonávacím (exekučním). Žalobou tedy bylo napadeno správní rozhodnutí (exekuční příkaz), kterým nebyla zakládána, měněna, rušena nebo závazně určována veřejná a subjektivní práva a povinnosti žalobce, k jejichž ochraně je soud ve správním soudnictví ve smyslu § 2 s. ř. s. povolán.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 26. 10. 2005, čj. 8 Afs 4/2005 - 125, zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v dalším řízení rozsudkem ze dne 12. 2. 2008, čj. 29 Ca 296/2005 - 42, žalobu zamítl. Rozsudek odůvodnil tím, že z judikatury Nejvyššího správního soudu, uvedené ve zrušujícím rozhodnutí, plyne, že soudní přezkum o námitkách proti exekučnímu příkazu, který je předmětem tohoto řízení, je přezkumem omezeným, jenž může být zaměřen pouze na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu vedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., tedy na otázky, týkající se samotného výkonu rozhodnutí, nikoliv však na přezkum předcházející fáze řízení, resp. správních aktů vzešlých z této fáze. Krajský soud neshledal, že by žalobce takové námitky v žalobě uvedl, neboť brojil pouze proti platebním výměrům, výzvám k peněžitému plnění a exekučnímu příkazu, resp. namítl, že došlo k promlčení práva vymáhat celní nedoplatek.

Žalobce v žalobě namítl i nulitu rozhodnutí žalovaného, která vydání napadeného rozhodnutí o námitkách předcházela, a vady, které by mohly mít ve svém důsledku vliv na samotný výkon rozhodnutí, proto se krajský soud zabýval i těmito námitkami. Žádnou z nich přitom neshledal důvodnou.

Krajský soud nepřisvědčil žalobci v názoru, že platební výměry, které předcházely exekučnímu příkazu, jsou nicotné z důvodu neuvedení ustanovení správního řádu ve výroku. Žalovaný své rozhodnutí opřel o ustanovení právního předpisu, podle něhož mělo být rozhodnuto [§ 240 odst. 1, resp. odst. 3 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“)]. Povinnost odkazovat podle § 320 celního zákona na obecný předpis, tj. správní řád, který se použije subsidiárně, podle krajského soudu ze zákona nevyplývá. Krajský soud poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2003, čj. 2 Afs 12/2003 - 216, podle kterého chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby takový správní akt respektovali; neuvedení konkrétních ustanovení právního předpisu ve výroku přitom není důvodem nicotnosti daňového rozhodnutí.

Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky, podle kterých jsou nicotné i výzvy k peněžitému plnění, v jejichž výroci je uvedeno, že bylo rozhodováno podle § 306 celního zákona, byť bylo toto ustanovení s účinností k 1. 7. 1997, tedy před rozhodnutím žalovaného, zrušeno. Podle krajského soudu byly výzvy k peněžitému plnění vydány dne

11. 12. 1995 a následně v odvolacím řízení zrušeny, resp. vráceny žalovanému k novému projednání. Žalovaný byl podle článku IV. bodu 6 zákona 13/1997 Sb., kterým byl novelizován k 1. 7. 1997 celní zákon, povinen postupovat podle § 306 celního zákona, podle kterého se na dokončení řízení zahájeného před 1. 7. 1997 použije ustanovení předpisů platných před tímto datem.

Dále krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, podle kterého na promlčení práva vymáhat celní nedoplatek je třeba aplikovat § 282 odst. 1 celního zákona, podle něhož se právo vybrat a vymáhat nedoplatek cla promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal splatným. Je-li podle odstavce 2 téhož ustanovení proveden úkon směřující k vybrání nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl dlužník o tomto úkonu zpraven. Výzvy k zaplacení nedoplatku, tedy úkony, které ve smyslu § 282 odst. 2 celního zákona přerušily promlčecí lhůtu a vyvolaly běh lhůty nové, byly žalobci doručeny dne 17. 8. 1998. Od 1. 1. 1998 proto počala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta, která by v souladu s obecným během promlčecích lhůt určených podle let uplynula až dne 1. 1. 2005. K přerušení této lhůty a běhu nové lhůty došlo podáním návrhu na výkon rozhodnutí k Okresnímu soudu v Uherském Hradišti, o němž se žalobce dozvěděl dne 10. 6. 2003. K promlčení práva vymáhat celní nedoplatek tak nedošlo, neboť nová promlčecí lhůta počala běžet od 1. 1. 2004.

Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky stran nezákonnosti exekučního příkazu z důvodu nulity právních aktů, které jeho vydání předcházely. V tomto směru odkázal na své předchozí posouzení nicotnosti platebního výměru, výzev k peněžitému plnění, i otázky promlčení práva vybrat a vymáhat celní nedoplatek. K argumentaci nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 446/98, krajský soud uzavřel, že Ústavní soud se zabýval platebními výměry, tedy typově jinými rozhodnutími vydanými v jiné fázi řízení, proto jeho závěry nejsou v nyní posuzované věci použitelné.

III. 1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností opírající se o stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu.

Stěžovatel krajskému soudu především vytkl, že se nedostatečně vypořádal s jeho žalobními námitkami. Namítl, že platební výměry neobsahují ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, ač jej podle § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, obsahovat měly. Tím došlo k porušení jeho základního lidského práva zakotveného v článku 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces, neboť povinností správního úřadu je řádně své rozhodnutí odůvodnit. Neuvedení příslušného ustanovení právního předpisu, na jehož základě byly platební výměry vydány, tak vyvolala jejich nicotnost. Stěžovatel jako laik, neorientující se v právních předpisech, nevěděl z jakého důvodu a na základě jakého ustanovení mu byla celním úřadem uložena povinnost. Stěžovatel pracoval jako řidič, který na základě plné moci jednal jménem a ve prospěch svého zaměstnavatele a měl za to, že povinnost uložená celním úřadem byla

uložena jeho zaměstnavateli. Krajský soud proto nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti platebních výměrů a jejich nulitu.

Dále stěžovatel namítl, že Nejvyšší správní soud zavázal ve zrušujícím rozsudku (s odkazem na své usnesení ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004 - 75) krajský soud k tomu, aby zkoumal samotnou existenci exekučních titulů, a to zejména tehdy, tvrdí-li stěžovatel, že exekuční titul neexistuje. Krajský soud měl tuto otázku řešit jako předběžnou otázku. Podle stěžovatele byl krajský soud rovněž povinen zohlednit nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2001, sp. zn. IV. ÚS 446/98, který se zabýval totožnými skutkovými okolnostmi (stejná komodita, stejný zaměstnavatel, stejný celní úřad, stejné postavení stěžovatele coby řidiče) jako v nyní posuzované věci. Podle stěžovatele se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným ve zrušujícím rozsudku ze dne 26. 10. 2005, čj. 8 Afs 4/2005 - 125, ani zmíněným nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 446/98. Zcela nedostatečným způsobem zdůvodnil a vyhodnotil zákonnost a existenci platebních výměrů a exekučního titulu. Tato otázka měla být podle stěžovatele odůvodněna podrobněji a relevantním způsobem.

Nepřezkoumatelnost a neurčitost rozsudku krajského soudu spočívá podle stěžovatele rovněž v odkazu krajského soudu na vyjádření žalovaného při posouzení výzev k peněžitému plnění. V rámci odůvodnění rozsudku nelze pouze odkázat na vyjádření jednoho z účastníků řízení, aniž by soud uvedl, z jakých konkrétních důvodů a na základě jakých právních úvah se s právním názorem jednoho z účastníků ztotožňuje. V rozsudku chybí konkrétní specifikace, na které vyjádření žalovaného krajský soud ve svém rozsudku odkazuje, což činí rozsudek krajského soudu neurčitým a nesrozumitelným.

Krajský soud zatížil svůj rozsudek nesrozumitelností i tím, že v jeho odůvodnění uvedl, že „*bylo třeba s odkazem na čl. IV. bod 6 zákona č. 13/1997 Sb., kterým byl novelizován k 1. 7. 1997 celní zákon.*“. Jedná se v tomto ohledu o nesprávné označení právního předpisu, neboť zákon č. 13/1997 Sb. je zákonem o pozemních komunikacích, kterým celní zákon novelizován nebyl, přičemž tento zákon neobsahuje ani zmíněný článek IV. bod. 6, na který krajský soud odkázal.

K posouzení otázky promlčení práva vymáhat celní nedoplatek stěžovatel namítl, že krajský soud odkázal na závěry žalovaného, což způsobuje nepřezkoumatelnost a neurčitost rozsudku. Stěžovateli není zřejmé, z jakého důvodu krajský soud ve svém rozsudku dospěl k právnímu závěru, že na tuto věc lze aplikovat § 282 odst. 1 celního zákona a nikoliv § 70 a násl. daňového řádu. Podle stěžovatele tak krajský soud aplikoval na věc nesprávný právní předpis.

Dále stěžovatel namítl, že krajský soud zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v neurčitosti a nesrozumitelnosti tím, že uvedl: „*ze spisu k tomuto pro Krajský soud v Brně vyplynulo*“. Podle stěžovatele se jedná o pouhé tvrzení soudu, ve kterém není přesně specifikováno z čeho konkrétně něco vyplynulo, případně proč daná skutečnost soudu vyplynula, a na základě jakých úvah. Primární pro posouzení promlčení je v posuzované věci otázka zákonnosti a existence platebních výměrů a výzev k peněžitému plnění, otázka promlčení na toto posouzení pouze navazuje.

Konečně pak stěžovatel namítl, že poukazoval na nálezn Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 446/98, jehož skutkové i právní okolnosti jsou totožné s nyní posuzovaným případem, a navrhl krajskému soudu, aby se zabýval jako předběžnou otázkou zákonnosti platebních výměrů, které předcházely napadenému rozhodnutí žalovaného. Podle stěžovatele krajský soud v napadeném rozsudku relevantním způsobem neodůvodnil, proč se zákonností a existencí těchto rozhodnutí jako prejudiciální otázkou nezabýval a nepostupoval tak v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s.

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. 2

Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

III. 3

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil, zda je předložená kasační stížnost přípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je totiž nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Smyslem uvedeného ustanovení o omezení přípustnosti kasačních stížností je zamezení opakování kasační stížnosti ze stejných důvodů, které by logicky nemohlo přinést jiný výsledek a vedlo by pouze k prodlužování řízení. V posuzované věci se Nejvyšší správní soud v předchozím řízení o kasační stížnosti k věci samé nevyjádřil, proto je druhá kasační stížnost přípustná (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. 2 Afs 26/2008 - 119, www.nssoud.cz).

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou tvrzené nepřezkoumatelnosti způsobené nesrozumitelností rozhodnutí krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jejíž důvodnost by z podstaty věci bránila přezkumu napadeného rozsudku z hlediska dalších stížných námitek.

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat taková rozhodnutí, z jejichž výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, případně jejichž výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem lze podřadit i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze dále považovat ta rozhodnutí, která

postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno nebo jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, a dále taková rozhodnutí, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Při srovnání této judikatury a kasačních námitek stěžovatele je zřejmé, že napadený rozsudek žádnou z popsaných forem nesrozumitelnosti netrpí. Rozsudek je dostatečně srozumitelný a určitý, krajský soud v něm uvedl úvahy, pro které považoval žalobu za nedůvodnou. V namítané nepatřičnosti odkazu krajského soudu na vyjádření žalovaného a nedostatečné specifikaci tohoto vyjádření Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nespátřuje a připomíná svůj starší právní názor, podle něž je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil (rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Ostatně, nezávisle na citovaném názoru je ve vztahu k nyní posuzované věci třeba dodat, že jakkoliv krajský soud v rámci odůvodnění rozsudku několikrát odkázal na závěry žalovaného, vždy zároveň připojil vlastní argumentaci, která se s žalobními námitkami vypořádala.

Stížní námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost se prolíná s námitkou nepřezkoumatelnosti tohoto rozsudku pro nedostatek důvodů. Stěžovatel namítl, že krajský soud své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Nejvyšší správní soud předesílá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, případně kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. shora citované rozhodnutí č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné rozhodnutí je rovněž takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná ze shora takto specifikovaných skutečností způsobujících nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů nenastala, neboť v posuzované věci je z odůvodnění rozsudku krajského soudu zcela zřejmé, proč nepřisvědčil námitkám stěžovatele, z jakých právních úvah vycházel a proč se ztotožnil s právním názorem žalovaného. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku poukázal na konkrétní důvody vylučující nicotnost platebních výměrů i výzev k peněžitému plnění, zhodnotil všechny žalobní námitky a uvedl, proč argumentaci stěžovatele nepřisvědčil. Skutečnost, že se krajský soud ztotožnil s právním názorem jednoho z účastníků s odůvodněním opřeným o zákonné ustanovení čl. VI. bodu 6 zákona č. 113/1997 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 13/1997 Sb., nelze považovat

za vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ačkoliv tato část odůvodnění trpí nepřesnostmi v označení aplikované právní normy (nepřesnosti v označení zákona č. 113/1997 Sb. a nepřesnost v odkazu na článek citovaného zákona, neboť se jedná o čl. VI., nikoliv čl. IV.), z kontextu celého rozhodnutí je zcela zjevné, že se jedná pouze o chybu v psaní.

Nejvyšší správní soud proto neshledal námitky označující rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný důvodnými. Ostatně, tyto námitky podle kontextu v rámci kasační stížnosti vyjadřují spíše nesouhlas stěžovatele s odůvodněním rozsudku.

Nejvyšší správní soud nepřítakal ani namítanému nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, obsaženého ve zrušujícím rozsudku. Kasační stížnost, byť nerespektování závazného právního názoru krajským soudem formálně namítá, svým obsahem takovou námitku, resp. její rozvedení, neobsahuje. Stížní námitky směřují proti nesprávnému právnímu posouzení nicotnosti platebních výměrů a výzev k nepeněžitému plnění, což zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu věcně neřešil. Stěžovatel za závazný právní názor označil argumentaci, kterou Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku vůbec neužil. Naopak, závazný právní názor směřující k povinnosti přezkoumat rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a posoudit nicotnost (existenci) exekučního titulu v dalším řízení před krajským soudem respektován byl, jakkoliv krajský soud shledal tyto akty existujícími. Proti závaznému právnímu názoru skutečně obsaženému ve zrušujícím rozsudku pak kasační stížnost stěžovatele logicky nesměruje, ten totiž mířil ve prospěch umožnění soudního přezkumu nicotnosti (existence) aktů, na nichž stál exekuční příkaz.

Nejvyšší správní soud dále připomíná, že stěžovatel v posuzované věci napadl rozhodnutí žalovaného vydané v exekuční fázi daňového řízení. Jak Nejvyšší správní soud již dříve judikoval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004 - 75, www.nssoud.cz), přičemž krajský soud z této judikatury správně vycházel, je soudní přezkum správních rozhodnutí v této fázi řízení omezen. V této souvislosti musí Nejvyšší správní soud odmítnout argumentaci stěžovatele, podle níž byly napadené exekuční tituly neplatné, resp. nicotné. Stěžovatel namítl, že nulita platebních výměrů předcházejících vydání exekučního příkazu spočívá v absenci právního předpisu, podle kterého bylo v celním řízení rozhodováno. Nejvyšší správní soud již v minulosti ve své judikatuře rozlišil pojmy nicotnosti, neplatnosti a nezákonnosti rozhodnutí, a na tuto judikaturu nyní pro stručnost odkazuje [srov. např. rozsudek ze dne 15. 12. 2005, čj. 1 Afs 130/2004 - 90 (www.nssoud.cz), rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 - 96 (č. 793/2006 Sb. NSS) nebo rozsudek ze dne 18. 11. 2003, čj. 2 Afs 12/2003 - 216 (č. 212/2004 Sb. NSS), na který odkázal i krajský soud v nyní posuzované věci]. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nicotným je pouze ten správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí nelze považovat. Krajský soud proto nepochybil, shledal-li, že platební výměry netrpí vadami způsobujícími jejich nicotnost, protože obsahují konkrétní ustanovení právního předpisu, tj. celního zákona, podle kterého bylo rozhodnuto. Nelze přisvědčit ani námitce nicotnosti výzev k peněžitému plnění, neboť právní předpis, podle něhož bylo postupováno, byl v záhlaví exekučního titulu výslovně uveden (§ 306 odst. 1 celního zákona). Podle článku VI. bodu 6 zákona č. 113/1997 Sb., kterým byl celní zákon s účinností od 1. 7. 1997 novelizován, platí,

že na řízení zahájená před nabytím účinnosti tohoto zákona se užijí ustanovení předpisů platných před tímto dnem. Výzvy k peněžitému plnění byly vydány před 1. 7. 1997, proto byl celní úřad oprávněn postupovat při vymáhání cla a jeho příslušenství podle § 306 celního zákona. V této souvislosti nelze přisvědčit ani námitce, podle níž krajský soud vycházel při posouzení námitky promlčení práva vymáhat nedoplatek cla z jiného právního předpisu, než který měl na daný případ aplikovat. S odkazem na již výše uvedený článek VI. bod 6 zákona č. 113/1997 Sb. žalovaný ani krajský soud nepochybili, posuzovali-li daný případ podle § 282 celního zákona a nikoliv podle daňového řádu.

Konečně Nejvyšší správní soud přitakal krajskému soudu i v závěru, že stěžovatelem uváděný nálezný Ústavního soudu, byť se také zabýval otázkou celního dluhu, vycházel z jiného právního rámce, než jaký existoval v nyní posuzované věci. Nález ze dne 9. 10. 2001, sp. zn. IV. ÚS 446/98 (<http://nalus.usoud.cz>), se týkal případu v procesní fázi rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit celní dluh (tj. platebního výměru), které daňový subjekt napadl odvoláním. V nyní posuzované věci však stěžovatel nenapadl rozhodnutí o uložení povinnosti a nereagoval ani na písemné výzvy k peněžitému plnění. Soudní přezkum za této procesní situace nemůže zpochybňovat souslednost a logickou provázanost jednotlivých fází celního řízení, proto krajský soud správně shledal citovaný nálezný Ústavního soudu na danou věc nepřiléhavým.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stížní námitky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu